

Ministeriet for handel, industri og søfart.

København, den 3. november 1949.

Udenrigsminister Gustav Rasmussens tale på
rådsmødet i OEEC i Paris tirsdag den 1. november 1949.

„Den betydningsfulde tale, som mr. Hoffman holdt på mødet i rådet i går, rejste en række vigtige økonomiske spørgsmål. Et af de punkter, som mr. Hoffman omtalte, vedrørte et spørgsmål, om hvilket formanden — efter forslag fra det rådgivende ministerudvalg — har forelagt et udkast til beslutning. Jeg tænker her på det vigtige spørgsmål om handelens liberalisering, om hvilket jeg gerne vil fremsætte nogle bemærkninger vedrørende den danske regerings synspunkter.

Danmarks økonomi bygger på en højt udviklet international arbejdsdeling og specialisering. Dette forhold tillige med Danmarks fattigdom på råstoffer har medført en stor udenrigshandel, der beregnet pr. indbygger er blandt de største i verden. Den danske produktions- og udenrigshandels struktur gør genoprettelsen af valutaernes konvertibilitet særlig vigtig for Danmark.

På grund af den stærke specialisering og udenrigshandelens store betydning er den danske økonomi meget følsom overfor forandringer i verdensøkonomien. Problemet er for Danmark mere end for de fleste andre lande, hvorledes man skal tilpasse sig til de udefra kommende påvirkninger, medens man kun har ringe mulighed for at udøve nogen indflydelse på dette område.

Da OEEC for nogle måneder siden efter forslag fra den britiske finansminister besluttede, at medlemslandene straks skulle træffe de nødvendige foranstaltninger til en fremadskridende afskaffelse af kvantitative importrestriktioner landene imellem, fandt vi, at dette var et skridt i den rigtige retning.

Vi gik ind for den procedure, som er formuleret i artikel 2 i rådsbeslutningen af 4. juli 1949, hvorefter medlemslandene opfordres til ensidigt at afskaffe sådanne restriktioner i det omfang, deres økonomiske og finansielle stilling gør det muligt.

Vi fandt i denne formulering en bekræftelse på vor egen overbevisning, at vilkårene er forskellige fra land til land, og det ville være urealistisk at anlægge en skematisk betragtning ved bedømmelsen af de enkelte landes bestræbelser.

Vi ved af erfaring, hvilken virkning det kan have, når et land overvurderer sin evne til at tage vidtgående skridt på dette område. I tiden umiddelbart efter krigen gennemførte vi en næsten fri import fra en af vore vigtigste handelspartnere. Denne bestræbelse for at liberalisere handelen førte til et underskud på betalingsbalancen, der var betydeligt større end den Marshallhjælp, vi modtog sidste år. Dette fik os til at erkende, at det er bedre kun at tage eet skridt frem, hvis to skridt frem nødvendigvis fører, at man senere må gå et stykke tilbage og se sin økonomi svækket.

Jeg tror, alle vil være enige om, at de enkelte landes bestræbelser kun kan bedømmes efter en meget grundig undersøgelse af hvert lands særlige stilling, ellers ville der næppe have været nogen grund til at nedsætte en „Central Group“ med denne opgave. Landenes udgangspunkt er vidt forskelligt; deres evne til at liberalisere handelen er højst uensartet og afhænger frem for alt af strukturen af deres økonomi og udenrigshandel.